

1914

‘Dit is het laatste wat moeder kon vinden.’ Frederik legde alles op het bureau.

‘Goed zo, jongen.’ De oude baron stopte de kostbaarheden een voor een in een zwart buideltje.

‘Wat een mooi zakje,’ zei Frederik en hij boog zich naar voren om eraan te voelen.

‘Dat is van fluweel,’ antwoordde de baron. Hij legde het bij zes andere buideltjes in een houten kistje.

‘Wat gaat u daarmee doen?’ Frederik leunde met zijn handen op het bureau. De inktpot wiebelde. Snel ging hij weer rechtop staan. Zijn donkerblauwe matrozenpakje knelde onder zijn oksels.

‘Verstoppen,’ zei de oude baron langzaam.

‘Vindt grootmoeder dat wel goed?’

De oude baron gaf Frederik het kistje. ‘Het zijn familiestukken, die moeten behouden blijven.’

Samen liepen ze de bibliotheek uit. Frederik woog het kistje in één hand. ‘Best zwaar...’ Daarna struikelde hij over de drempel.

De oude baron greep hem in zijn kraag, de bovenste knoop van zijn witte bloesje schoot weg. ‘Pas op, jongen, voor je het weet verlies je

meer dan alleen je knopen,' fluisterde de oude baron.

Frederik trok zijn brede kraag met witte strepen recht, graaide de knoop van de grond, drukte het kistje stevig tegen zich aan en rende achter zijn grootvader aan.

'Waarom wilt u het kistje verstoppen, grootvader?'

'Er wordt gepraat.'

Frederik trok zijn wenkbrauwen op. 'Waar wordt over gepraat?'

De baron keek eerst over zijn ene schouder en toen over zijn andere.

'Grootvader...?'

De oude man stond stil en

boog zich naar

Frederik toe.

'Je vader sprak de

koningin. Ze vertelde

dat er geruchten rondgaan dat ze ons huis als hoofdkwartier willen gebruiken. Als we hier weg moeten, dan hebben we in ieder geval dit nog.' Hij gaf een klap op het kistje. Het kistje schoot uit Frederiks handen en alle buideltjes rolden door de gang. Een ketting hing uit één van de buidels en de parels vlogen alle kanten op toen het sieraad de grond raakte.

Frederik sloeg een hand voor zijn mond.

De oude baron ging langzaam op zijn hurken zitten. 'Och, de ketting van tante Loeloe. Geeft niet, jongen, ik verstop het kistje later wel. Ga jij maar lekker buiten spelen. Misschien kun je Baboe wel even helpen in het koetshuis?'

Frederik sprong op en rende weg. De oude baron keek hem na.

Met het kistje onder zijn arm liep de oude baron door de gele kamer. Daarna ging hij naar boven, de blauwe kamer door en langs de vaas boven aan de trap. Daar bleef hij staan. Tante Loeloe keek hem aan vanuit haar portret. Even dacht hij dat hij muziek hoorde.

'Tja, tante, ik moet niet gekker worden. Waar zal ik uw ketting eens verstoppen?' zei hij langzaam. Het harnas piepte beneden in de hal.

Voorzichtig liep de oude baron de trap af. Stond het harnas nou ineens scheef? Hij gaf het een duwtje, maar dat hielp niet.

Hijgend plofte de oude baron op een stoel in de salon. Hij wreef over het kistje en zuchtte diep.

Ineens kraakte zijn stoel. De oude baron sprong op en keek onder de stoel. Aan de onderkant was iets losgescheurd. Was dat al zo? Aarzelend trok hij eraan. Toen liet hij zich stram op zijn knieën zakken en legde de stoel op zijn kant.

‘Die stoel,’ mompelde hij. ‘Dat is het...’

Het kasteel

‘Beuken.’ Daan stond op zijn tenen voor de stenen paal naast het hek. ‘Wat een rare naam.’

‘Steyn,’ las Floor aan de andere kant van het hek. ‘Het heet hier Beukensteyn. En het hek staat open.’

‘Dat kan niet eens meer dicht. Moet je kijken, het is helemaal verroest.’

Ze liepen de oprijlaan op. Daans veter zat los.

‘Wacht even.’ Hij tikte zijn zus snel aan en zakte op één knie om zijn veter vast te maken. Het puntje van zijn tong stak uit zijn mond en een springerige lok zwart haar viel over zijn gezicht.

Floor was doorgelopen. ‘Schiet op, joh!’

Floor was een kop groter dan Daan. Ze voelde dat de lange jurk die ze van oma had geleend langs de knie schuurde die uit haar spijkerbroek stak.

Daan kwam aangehuppeld en duwde het houten zwaard dat onder zijn broekriem stak naar achteren.

‘Is dat nou zo moeilijk, veters strikken?’ zei Floor ongeduldig terwijl ze haar hand langs haar wipneus haalde. Een snotje bleef hangen aan haar vinger.

‘Moet je kijken!’ Floor wees naar het einde van de oprijlaan en veegde snel haar hand af aan haar knalgele jurk.

‘Ik kom al,’ riep Daan.

Toen ze het kasteel zagen, keken ze elkaar verrast aan.

Daan wees naar een glimmende, grijze auto voor het bordes. ‘Rijke stinkerds hier! Weet je wel wat die wagen kost?’

‘Nou, dan mogen ze het kasteel weleens opknappen,’ zei Floor. ‘Alle luiken hangen los.’ Ze schudde haar hoofd en haar lange haar viel steil over haar rug. ‘Nu langzaam lopen. Stutig. Dat hoort bij een kasteel.’

Daan hing zijn zwaard goed. ‘Hier komt de ridder. Met de mevrouw.’

‘Met de jonkvrouw, zal je bedoelen.’

Langzaam en statig liepen ze de treden van het bordes op.

Daan pakte de koperen klopper en bonkte op de deur.

‘Doe open! Hier is ridder Daan,’ riep Daan.

Floor trok nu aan de koperen bel en wachtte. ‘Volgens mij zijn ze niet thuis.’

‘Ze zijn wel thuis,’ fluisterde Daan. ‘Ik hoor wat.’

De deur ging open.

‘Goeiemiddag,’ zei een lange man met warrig grijs haar.

‘Bent u de bron?’ vroeg Daan.

‘Hij bedoelt de baron,’ legde Floor uit.

‘Ik ben de bron, ja. Freek van Grinckel.’

‘Ik ben Floor.’ Ze knikte deftig en stak haar hand uit.

Snel stak Daan ook zijn hand uit. ‘Dag bron Freek. Ik ben Daan.’

Baron Freek gaf hen allebei een hand. ‘Wat komen jullie doen?’

‘We willen zo graag het kasteel bekijken. Vanbinnen,’ zei Floor. ‘En u moet de groeten hebben van oma.’

‘Oma?’

‘Oma Van Berkel,’ zei Daan. ‘Daar logeren we.’

‘Mevrouw Van Berkel! Die heeft vroeger voor mijn zoon gezorgd. Zoals haar moeder voor mij zorgde.’

‘Kent u opoe Nur?’ vroeg Floor verbaasd.

‘Wie is dat nu weer?’ Daan schopte tegen de stenen drempel aan.

‘Dat is die dame van de oude foto die boven de eettafel hangt bij oma, weet je wel?’ Floor draaide haar ogen omhoog.

‘O ja, die.’ Daan haalde zijn schouders op.

‘Jazeker, ik heb haar goed gekend,’ zei baron Freek. ‘Als kind noemde